

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1KO/34/2020
Identifikačné číslo spisu: 1319206012
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1319206012.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v kompetenčnom senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Lubora Šeba (sudca spravodajca), JUDr. Márie Trubanovej, PhD., JUDr. Violy Takáčovej, PhD., JUDr. Eriky Šobichovej, JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Miroslavy Janečkovej, vo veci žalobcu W. N., bytom G. XXXX/XX, Z. Z., doručovacia adresa M. XXX/XX, Y., proti žalovanému Ministerstvu obrany Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Kutuzovova 8, o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S/211/2020, o nesúhlase Krajského súdu v Bratislave s postúpením veci Okresným súdom Bratislava III, takto

rozhodol:

Nesúhlas Krajského súdu v Bratislave s postúpením veci je d ô v o d n ý.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou na Okresný súd Bratislava III dňa 28.10.2019 (po úprave petitu na č.l. 77) domáhal, aby bola žalovanému uložená povinnosť upustiť od rozdielneho sprístupňovania a nakladania s osobnými údajmi profesionálnych vojakov; zmeniť Služobný predpis č. 126/2015 tak, aby bolo zachované právo na ochranu osobných údajov rovnako každému profesionálnemu vojakovi; upustiť od rozdielneho posudzovania zdravotnej spôsobilosti občana a profesionálneho vojaka; zmeniť vyhlášku č. 426/2015 Z.z. tak, aby sa posudzoval zdravotný stav rovnako u občana aj profesionálneho vojaka; upustiť od rozdielneho priznávania výšky náhrad na obmenu a peňažného príspevku z dôvodu pohlavia a iného postavenia; zmeniť Služobný predpis č. 5/2015 tak, aby výška náhrad na obmenu a peňažný príspevok boli pre pohlavia aj príslušníkov Vojenského spravodajstva v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania.

2. Okresný súd Bratislava III prípisom zo dňa 17.8.2020 (č.l. 79) postúpil vec sp. zn. 12Cpr/16/2019 Krajskému súdu v Bratislave z dôvodu vecnej nepríslušnosti podľa § 43 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C.s.p.“), v spojení s § 2 ods. 1 a 2, § 6 ods. 1 a § 10 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „S.s.p.“). Na základe okolností týkajúcich sa osoby žalobcu sa domnieval, že dochádza k porušovaniu zásady rovnakého zaobchádzania. Podľa okresného súdu sa žalobca domáha prieskumu správnych aktov, ktoré v oblasti verejného práva vydáva žalovaný ako orgán verejnej správy.

3. Krajský súd v Bratislave nesúhlasil s postúpením vecí a prípisom z 25.11.2020 sp. zn. 1S/211/2020 predložil vec kompetenčnému senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z dôvodu, že vec nepatrí do správneho súdnictva. Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáha ochrany pre porušenie zásady rovnakého zaobchádzania podľa ustanovení §§ 9 až 11 zákona č. 365/2004 o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (antidiskriminačný zákon). Žalobca sa nedomáha preskúmania zákonnosti žiadneho rozhodnutia žalovaného, ani jeho úradného postupu, prípadne poskytnutia ochrany pred nečinnosťou verejnej správy, resp. ochrany pred iným zásahom verejnej správy. Okolnosť, že žalobca nevyužil možnosť domáhať sa ochrany v zmysle správneho súdnictva, ho nemôže diskvalifikovať z podania žaloby vo veci antidiskriminačného sporu, o ktorom rozhodovať patrí výlučne civilnému súdu.

4. Kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súd príslušný na rozhodnutie o vecnej príslušnosti (§ 18 ods. 4 a § 8 S.s.p.) v spojení s § 11 C.s.p. po prejednaní veci bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že nesúhlas Krajského súdu v Bratislave s postúpením vecí je dôvodný.

5. Podľa § 18 ods. 4 S.s.p. ak súd postúpi vec správne súdu, ktorý s tým nesúhlasí z dôvodu, že nejde o vec patriacu do správneho súdnictva, správny súd ju predloží na rozhodnutie kompetenčnému senátu najvyššieho súdu, ktorého rozhodnutím sú sudy viazané.

6. Podľa § 2 ods. 1 S.s.p. v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 2 S.s.p.). Nedovolené konanie alebo opomenutie orgánov verejnej správy musí mať formu rozhodnutia, opatrenia, nečinnosti alebo iného faktického zásahu. Pojmové vymedzenie spôsobilého predmetu preskúmania súdom je dôležité pre žalobcu pri žiadaní ochrany v konaní pred správnym súdom. Žalobca musí nedovolené konanie alebo opomenutie orgánu verejnej správy opísať a právne kvalifikovať do niektorej z uvedených foriem zásahu a na základe toho si zvoliť spôsob právnej ochrany tým, že uvedie druh žaloby, ktorou sa domáha ochrany.

7. Podľa § 6 ods. 1 a 2 S.s.p. správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Správne sudy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách.

8. Podľa § 7 písm. b) S.s.p. Správne sudy nepreskúmajú správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nemajú povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby, najmä rozhodnutia a opatrenia organizačnej povahy a rozhodnutia a opatrenia upravujúce vnútorné pomery orgánu, ktorý ich vydal.

9. Podľa § 7 písm. c) S.s.p. Správne sudy nepreskúmajú všeobecne záväzné právne predpisy, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 8 S.s.p. kompetenčné spory medzi súdmi, ak je sporné, či vec patrí do správneho súdnictva, rozhoduje kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa Civilného sporového poriadku.

11. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodrzaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadost'učinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená.

12. Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 281/2015 o štátnej službe profesionálnych vojakov občan pri prijímaní do štátnej služby alebo profesionálny vojak, ktorý sa domnieva, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli dotknuté nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania, sa môže domáhať ochrany v služobnom úrade alebo na súde. 4) (odkaz na antidiskriminačný zákon) Služobný úrad je povinný na podnet občana a profesionálneho vojaka bez zbytočného odkladu odpovedať, vykonať nápravu a odstrániť následky nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania.

13. V danom prípade je sporné, či vec patrí do správneho súdnictva, a teda má administratívny charakter, alebo do civilného súdnictva s ohľadom na súkromnoprávny charakter. Okresný súd Bratislava III vyhodnotil podanú žalobu podľa jej obsahu ako správnu žalobu a vec postúpil Krajskému súdu v Bratislave, ktorý s uvedeným postúpením nesúhlasí konštatujúc, že nejde o vec správneho súdnictva.

14. Vyššie uvedený kompetenčný konflikt je potrebné riešiť ako spor o vecnú príslušnosť. Podmienkou na to, aby bola vec prejednaná v rámci správneho súdnictva je, aby išlo z hľadiska predmetu konania o také konanie, ktoré spĺňa zákonom vymedzené podmienky, čo však v danom prípade konštatovať nemožno.

15. Kompetenčný senát Najvyššieho súdu SR v minulosti riešil problematiku vecnej príslušnosti súdov pokiaľ ide o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania v zmysle antidiskriminačného zákona, pričom rozhodol, že prejednať a rozhodnúť takéto veci patrí do právomoci civilných súdov (napr. 1KO/29/2018, 1KO/7/2019, 1KO/22/2019, 1KO/10/2020). Na druhej strane existuje pomerne konštantná judikatúra kompetenčného senátu (R 32/2019, 1KO/13/2019, 1KO/26/2020), v ktorej sa konštatuje, že vzťahy vyplývajúce zo štátnej služby profesionálneho vojaka podľa zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov nemožno považovať pre ich povahu za veci súkromnoprávne (predovšetkým pracovnoprávne). Služobný pomer je a bol vždy charakterizovaný ako inštitút verejného práva. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 1KO/29/2018 z 3. októbra 2018 uviedol, že povinnosť dodržiavať zásady rovnakého zaobchádzania, sa nepochybne vzťahuje aj na právne vzťahy v súvislosti s výkonom štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky. V zmysle tohto rozhodnutia z označenia žaloby, ale aj z jej obsahu a petitu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáha ochrany pre porušenie zásady rovnakého zaobchádzania podľa § 9 a nasl. antidiskriminačného zákona v súvislosti s výkonom štátnej služby príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky, ide nepochybne o antidiskriminačný spor vychádzajúci zo služobného pomeru medzi žalobcom a žalovaným, ktorý sa nedotýka administratívneho konania ani žiadneho rozhodnutia orgánu verejnej správy. Existenciu takéhoto sporu predpokladá aj Civilný sporový poriadok, čo je zrejmé z ustanovenia § 307 C.s.p. Takýto druh sporu preto prejednávajú a rozhodujú súdy v civilnom sporovom konaní.

16. Služobný pomer profesionálneho vojaka svojou povahou, charakterom, postavením subjektov, obsahom, spôsobom vzniku, zmeny, priebehu a zániku a ďalšími okolnosťami týkajúcimi sa služobného pomeru je veľmi podobný napr. služobnému pomeru príslušníkov ZVJS SR, PZ SR, SIS alebo NBÚ. Preto závery citovaného rozhodnutia možno analogicky uplatniť aj na prípadné porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, ktoré by sa týkalo profesionálnych vojakov. Pokiaľ by teda bolo možné považovať podanú žalobu za antidiskriminačnú v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona, bolo by na mieste vysloviť vecnú príslušnosť civilného súdu z tohto dôvodu.

17. Definícia antidiskriminačného sporu je obsiahnutá v ustanovení § 307 C.s.p., ktorý definuje antidiskriminačný spor ako spor, ktorý sa týka porušenia zásady rovnakého zaobchádzania podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou. Antidiskriminačný zákon vymedzuje podmienky právnej ochrany zabezpečovanej súdom podľa tohto zákona v ustanovení § 9 ods. 2. Podľa jeho prvej vety každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Rozhodnou otázkou teda je, či žalobca ako profesionálny vojak tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli dotknuté nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania v súvislosti so služobným pomerom profesionálneho vojaka, a v tom smere sa domáha ochrany na súde. Inými slovami povedané, či sa domáha ochrany pred diskrimináciou svojej osoby v služobnom pomere profesionálneho vojaka, ktorá sa stala priamo jemu, alebo obsah žaloby smeruje len voči aktom žalovaného vo všeobecnosti, bez priamej väzby na možné ohrozenie alebo porušenie práv alebo právom

chránených záujmov žalobcu. Žalobca sa totiž domáha konštatovania porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, ku ktorému malo prísť prostredníctvom všeobecne záväzného právneho predpisu žalovaného a interných služobných predpisov žalovaného. Preto nemenej dôležitou otázkou je, či petit žaloby a jej obsah nesmeruje výhradne voči aktom žalovaného, ktorých preskúmanie je v správnom súdnictve vylúčené (§ 6 a 7 S.s.p.).

18. Z obsahu predloženého súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou označenou ako antidiskriminačná žaloba domáha uloženia povinnosti žalovanému upustiť od rozdielneho sprístupňovania a nakladania s osobnými údajmi profesionálnych vojakov; zmeniť Služobný predpis č. 126/2015 tak, aby bolo zachované právo na ochranu osobných údajov rovnako každému profesionálnemu vojakovi; upustiť od rozdielneho posudzovania zdravotnej spôsobilosti občana a profesionálneho vojaka; zmeniť vyhlášku č. 426/2015 Z.z. tak, aby sa posudzoval zdravotný stav rovnako u občana aj profesionálneho vojaka; upustiť od rozdielneho priznávania výšky náhrad na obmenu a peňažného príspevku z dôvodu pohlavia a iného postavenia; zmeniť Služobný predpis č. 5/2015 tak, aby výška náhrad na obmenu a peňažný príspevok boli pre pohlavia aj príslušníkov Vojenského spravodajstva v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania. V jednotlivých častiach žaloby popisuje najprv časový vývoj prijímania predpisov týkajúcich sa zásady rovnakého zaobchádzania, ochrany osobných údajov, ako aj tých, ktoré podľa petitu žaloby do týchto práv zasahujú a žiada ich modifikáciu, resp. zrušenie. Opisuje niektoré svoje kroky pri návrate do služobného pomeru, keďže v minulosti úspešne žaloval zrušenie rozhodnutí, ktorými bol skončený jeho služobný pomer profesionálneho vojaka. V ďalšej časti žaloby popisuje jednotlivé predpisy Služobné predpisy č. 126/2015 a 5/2015 a vyhlášku č. 426/2015 Z.z., kde v jednotlivých častiach uvádza v čom zasahujú do zásady rovnakého zaobchádzania resp. porušujú ochranu osobných údajov. V závere už len cituje rôzne ustanovenia právnych predpisov.

19. Z podania žalobcu je zrejmé, že jeho cieľom nie je konštatovanie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k jeho osobe, v žalobe je to len naznačené. Žalobca vôbec skutkovo bližšie neurčuje ako bol, trebárs i na základe vyššie menovaných služobných predpisov a vyhlášky, zmeny ktorých sa domáha, diskriminovaný on ako osoba v služobnom pomere profesionálneho vojaka. Žalobca neopisuje žiadny skutkový dej, ani následky, ktorým bol vystavený, takým spôsobom že bolo možné konštatovať porušenie zákazu diskriminácie v nejakej konkrétnej situácii. Nie je vymedzené, ako boli porušením zásady rovnakého zaobchádzania dotknuté jeho práva, právom chránené záujmy a slobody, i keď to v § 9 ods. 2 samotný antidiskriminačný zákon požaduje. Keďže podaná žaloba nespĺňa kritériá uvedené v ustanovení citovanom v predchádzajúcej vete, nemožno hovoriť o tom, že ide o antidiskriminačný spor.

20. Vychádzajúc zo skutkového stavu ako aj z obsahu spisu je na základe vyššie uvedeného zrejmé, že žalobca sa prostredníctvom podanej žaloby domáha zmeny príslušných služobných predpisov, resp. vyhlášky žalovaného ako fyzická osoba. Keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by sa žaloba týkala služobného pomeru žalobcu, nie je teda na mieste postupovať v súlade s judikatúrou kompetenčného senátu, v zmysle ktorej sú na prejednávanie vecí týkajúcich sa služobného pomeru profesionálnych vojakov, vecne príslušné správne sudy (R 32/2019, 1KO/13/2019, 1KO 26/2020).

21. Kompetenčný senát sa vzhľadom k tomu, že mu vec bola predložená správnym súdom z dôvodu nesúhlasu s postúpením veci okresným súdom, pretože sa nejedná o vec patriacu do správneho súdnictva zameril na otázku, či predmet konania, tak ako ho vymedzil žalobca, vrátane petitu jeho žaloby, možno z hľadiska vecnej príslušnosti zaradiť do správneho súdnictva. Ustanovenie § 6 S.s.p. vymedzuje právomoc správnych súdov pozitívne a § 7 S.s.p. negatívne, teda ustanovuje, aké prípady, najmä rozhodnutia alebo iné akty správne sudy nepreskúmajú. Právomoc správneho súdu sa prekrýva s vecnou príslušnosťou. Pri skúmaní právomoci správny súd postupuje tak, že na základe žaloby vylúči, že nejde o žiadnu vec uvedenú v § 7 S.s.p. Uvedené ustanovenia vymedzujú negatívne procesné podmienky týkajúce sa predmetu prieskumu, ktoré správny súd skúma zo žaloby.

22. Primárnym účelom správneho súdnictva je poskytovanie ochrany subjektívnym právam fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 2, § 5 ods. 2). Priamy dotyk na týchto právach je u fyzických a právnických osôb procesnou podmienkou spojenou s unesením ich aktívnej žalobnej legitímácie. O priamom dotyku na subjektívnych právach však možno hovoriť v zásade len pri individuálnych správnych aktoch, teda takých, ktoré majú konkrétneho adresáta. Z tohto dôvodu preto správne súdnictvo vo všeobecnosti neposkytuje ochranu vo vzťahu k všeobecne záväzným právnym

predpisom orgánov verejnej správy. Adresátom týchto predpisov je totiž v zásade neurčitý počet osôb. Jedinou výnimkou v tomto smere v nadväznosti na bývalé znenie § 250zfa O.s.p. naďalej zostáva preskúmavanie zákonnosti všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy v zmysle § 357 až 367 S.s.p. Pokiaľ preto zákon v § 3 ods. 1 písm. a) S.s.p. spája administratívne konanie aj s vydávaním normatívnych správnych aktov, je nutné pod týmto rozumiť práve všeobecne záväzné nariadenia obcí, miest, mestských častí a samosprávnych krajov. Vzhľadom na to, že pri všeobecne záväzných právnych predpisoch nemožno vo vzťahu k ich adresátovi hovoriť o priamom dotyku na subjektívnych právach, aktívnu žalobnú legitimáciu pri preskúmaní zákonnosti všeobecne záväzných nariadení zákon zveruje vo všeobecnosti prokurátorovi a po novom pri ochrane verejného záujmu v oblasti životného prostredia aj zainteresovanej verejnosti (§ 359). Na preskúmanie súladu všeobecne záväzného nariadenia s Ústavou SR však je naďalej výlučne oprávnený len Ústavný súd SR v zmysle čl. 125 ods. 1 písm. c) a d) ústavy. Takýto model pritom prešiel aj kontrolou ústavnosti (pozri nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 2/2013 z 12. novembra 2014). (FEČÍK, Marián. § 7 [Negatívne vymedzenie právomoci správnych súdov]. In: BARICOVÁ, a kol. Správny súdny poriadok. 1. vydanie. Bratislava: Nakladateľství C. H. Beck, 2017, s. 119.).

23. Vyhlášku Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. 426/2015 Z.z. o posudzovaní zdravotnej spôsobilosti občana na prijatie do štátnej služby profesionálneho vojaka, o spôsobe posudzovania psychickej spôsobilosti a o preverke fyzickej zdatnosti občana na prijatie do štátnej služby profesionálneho vojaka a o posudzovaní zdravotnej spôsobilosti profesionálneho vojaka na výkon štátnej služby profesionálneho vojaka alebo na výkon funkcie možno jednoznačne považovať za všeobecne záväzný právny predpis. Služobné predpisy Ministerstva obrany SR č. 126/2015 a 5/2015 na druhej strane možno považovať za správne akty orgánu verejnej správy, ktoré nemajú povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby, najmä rozhodnutia a opatrenia organizačnej povahy a rozhodnutia a opatrenia upravujúce vnútorné pomery orgánu, ktorý ich vydal. Nesprávne resp. neúplné sa javí tvrdenie okresného súdu, že ide o správne akty a preto ich majú preskúmať správne súdy. Ustanovenie § 3 ods. 1 S.s.p. ale dlhodobo i teória správneho práva totiž akty verejnej správy delí na normatívne správne akty a individuálne správne akty. Avšak, ako je uvedené vyššie, spomedzi normatívnych právnych aktov prieskumu prostredníctvom správnych súdov podliehajú len všeobecne záväzné nariadenia vydávané orgánmi samosprávy, lebo sú osobitne upravené v S.s.p. a aj samotné znenie § 7 písm. c) S.s.p. toto predpokladá.

24. Žalobca vo svojej žalobe navrhoval zmenu Služobných predpisov žalovaného č. 126/2015 a 5/2015 a vyhlášky žalovaného č. 426/2015 Z.z. S odkazom na citované ustanovenia Správneho súdneho poriadku, najmä § 7 písm. b) a c), je možné urobiť záver, že súdnemu prieskumu prostredníctvom správnych súdov predmetných služobných predpisov a vyhlášky prípadne iných obdobných normatívnych právnych aktov chýba legislatívny rámec a zákonom stanovený rozsah prieskumu takýchto (normatívnych alebo iných) aktov. Povedané inými slovami preskúmaniu týchto predpisov prostredníctvom správnych súdov chýba zákonné zmocnenie. Kompetenčný senát poukazuje v tejto súvislosti na rozsudok senátu Správneho kolégia z 15. októbra 2020 sp. zn. 6 Sžk/11/2019 a pomerne konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR (pozri rozhodnutia PL. ÚS 2/2013, PL. ÚS 37/2015, I. ÚS 387/2014), ktoré ohľadne neprípustnosti preskúmania normatívnych právnych aktov, teda všeobecne záväzných právnych predpisov verejnej správy v správnom súdnom konaní, s výnimkou všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy, zaujali rovnaký názor ako kompetenčný senát najvyššieho súdu.

25. Pretože vec môže byť prejednaná správnym súdom iba v prípade, keď z hľadiska predmetu konania ide o také konanie, ktoré spĺňa zákonom vymedzené podmienky, čo v danom prípade konštatovať nemožno, najvyšší súd súhlasí s názorom krajského súdu, že tu nejde o vec patriacu do správneho súdnictva. Kompetenčný senát sa zaoberal povahou podanej žaloby ako celku napriek skutočnosti, že bola formulovaná ako antidiskriminačná žaloba súvisiaca s výkonom služobného pomeru žalobcu ako profesionálneho vojaka. V zmysle judikatúry kompetenčného senátu (1 KO 29/2018, 1 KO 7/2019) by mohla zdanlivo „okamžite“ vylučovať právomoc správneho súdu. Podľa § 55 ods. 3 SSP každé podanie posudzuje správny súd podľa jeho obsahu. V predmetnej

veci sa však žalobca domáha len zmeny služobných predpisov a vyhlášky, nepoukazuje na to, že bol diskriminačnému konaniu vystavený. Ako je uvedené vyššie, S.s.p. preskúvanie „žalovaných predpisov“ prostredníctvom správneho súdneho konania v ustanovení § 7 písm. b) a c) vylučuje. Pokiaľ by správny súd posúdil podanie ako antidiskriminačnú žalobu podľa § 307 C.s.p. a vec by postúpil civilného súdu, len kvôli označeniu podania, i keď podľa obsahu by šlo napríklad o žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu a žalobca by navrhoval inými slovami zrušenie napadnutého rozhodnutia, išlo by o nesprávny postup. Preto treba dôsledne skúmať obsah podaného návrhu (žaloby), najmä pokiaľ žalobca nie je právne zastúpený. Nie je náležité od neho vyžadovať exaktné formulácie.

26. Na záver kompetenčný senát najvyššieho súdu uvádza, že v zmysle príslušných ustanovení C.s.p. a S.s.p. rozhodoval o dôvodnosti nesúhlasu krajského súdu s postúpením veci okresným súdom, teda je vecne príslušný konať správny súd, ktorý mu vec predložil. Kompetenčný senát nerozhoduje o prípustnosti žaloby, o tom, či má šancu uspieť na súde, ktorý je povinný teraz vec rozhodnúť, ani či žalobca zvolil správny postup, ani ako by mali či už strany konania alebo konajúci súd postupovať.

27. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti kompetenčný senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že v zmysle § 2, § 3, § 6 a § 7 písm. b/ a c/ S.s.p. nejde o vec patriacu do správneho súdnictva s tým, že súdy sú týmto rozhodnutím viazané (§ 11 ods. 1 C.s.p.).

28. Z uvedených dôvodov kompetenčný senát rozhodol preto tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia s tým, že súdy sú týmto rozhodnutím viazané (§ 11 ods. 1 veta druhá C.s.p.).

29. Toto uznesenie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 7:0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.